

Spěchej pomalu

Ráno mě probudil zase ten příšerný zvuk, ano správně budík, na naší planetě neexistuje nic jako volno nebo jen jednodenní dovolená, máme hold drsná pravidla života. Naposledy se protáhnu a s nechutí vylézám z té krásně vyhřáté postele. A jako každé ráno, rychle běžím do koupelny, kde ze sebe udělám alespoň polovičního člověka, a pak zase do pokoje, kde se obléknu. Potom rychle vyběhám z bytu, ještě se podívám, jestli mám všechno a už běžím dolů po schodech.

Od té doby, co jsem se přestěhovala do svého nového bytu, kde nežiji s rodiči, nikdy nemám doma jídlo. Takže vstávám dřív a radši si zajedu do pekárny na něco ke snídani. A pak rychle do práce.

Pracuji v institutu progresivní vulkanologie, který se zabývá výbuchem sopek na naší planetě a možnosti dostat se do středu naší planety.

Žiju na planetě Arrakeus, je zde poměrně teplo, jsou zde normální lidé a vládne zde panovník Armoneseus. Jinak je zde život jako kdekoliv jinde ve vesmírné galaxii. Je rok 6588 a lidé si vyprávějí, že vedeme velmi podobný život jako naši předci před mnoha tisíci lety, jen je tu více vymožeností, jako například létající vlaky a automobily. Upřímně nechápu, jak bez toho mohli, naši předkové žít.

No nic, vraťme se k mojí práci, zrovna pracuji na projektu, který vyšle zprávu sousední planetě Nerseskunia, o informaci získané z minulého výzkumu. A také o tom, že se jednomu našemu člověku podařilo, dostat se téměř k našemu planetárnímu jádru. Jenomže nestíhám, rychle otevřu počítač a pošlu první složku, kterou vidím, protože vím, že jsem na jiném projektu v poslední době určitě nepracovala.

Najednou se podívám a vidím, že jsem poslala složku, kterou vůbec neznám a ani nevím, o čem je. Rychle složku otevřu a vidím, že je tam nějaký projekt o zničení planety Nerseskunia. Zděsím se, protože vůbec nevím, kdo tuhle složku vytvořil a už vůbec nevím, jak se dostala do mého počítače. Kdyby tohle zjistil můj šéf, asi by mě zabil. Naštěstí nějakou dobu trvá, než se soubor dostane na oběžnou dráhu a poté přímo do řízení planety.

Takže rychle běžím do řízení naší planety a rychle všem vysvětlím situaci. Nikdo z toho není pochopitelně nadšený, ale celý tým začíná okamžitě pracovat na zastavení celé oběžné dráhy. Bohužel tenhle proces je velmi složitý, tudíž i trvá déle. Naštěstí se nám to povedlo moc pozdě, soubor se odeslal, a tudíž řízení sousední planety, tento projekt vidí.

Soubor se tedy odeslal a nám nezbývá nic jiného než počkat, jak na to sousední planeta zareaguje. V tom dlouhém čekání usilovně přemýšlím, kdo by byl schopný takhle složitý projekt vymyslet za jedinou noc? Nebo jak se tento neurčitý člověk dostal k mému počítači? Proč to vůbec dělal?

Bohužel jsem za celou dobu jsem nepřišla na nikoho, kdo toho byl schopný. Ale už je to stejně jedno. Náš tým zachytil velikou ohnivou kouli blížící se k naší planetě. Naše planeta je jedna z nejmenších, takže nemáme tak velké ochranné štíty, které by zabránily takové katastrofě. Protože nejsme tak velká a důležitá planeta, nikoho by nenapadlo, že by na nás mohl někdo útočit zrovna tímto způsobem. Koule plnou silou narazí do naší planety. Samozřejmě zavládne šílený chaos a nikdo neví, co se děje. Severní polokoule je celá v plamenech a oheň se velmi rychle šíří. Všichni dělají co mohou, ale bohužel není možné

jakkoliv tenhle oheň uhasit a naše planeta se tímto dnem začíná řadit mezi zničené planety, na kterých už neexistuje život. Ale přece jenom někdo přežil. Jenomže ten, kdo byl schopný přežít požár, zemřel buď na hlad nebo na zranění a nemoci.

I taková malá chybička ve spěchu se může stát velkou pohromou. Proto všichni spěchejte pomalu.